

Tác phẩm: Gửi Hội đồng Quốc gia của Đảng Công nhân Pháp¹ - Rosa Luxemburg
Đăng trên tờ Le Socialiste, ngày 5-12 tháng Năm 1901.
Bản dịch tiếng Anh: Mitch Abidor, marxists.org
Dịch sang tiếng Việt: Lý Hoàng Minh Uyên
Chỉnh sửa bản dịch: Hồ An Hà
Đăng lần đầu công khai tại: [Hoa Lửa](#)

Các đồng chí thân mến:

Trên hết, ngày 1 tháng Năm là để đánh giá lại về các lực lượng quốc tế của chủ nghĩa xã hội, về sự tiến triển và hình thức của những lực lượng ấy. Hãy xem, tình hình của các tiêu đoàn công nhân ngày nay, so với thời điểm ngày lễ này 12 năm trước, đã khác đến thế nào rồi!

Nhưng còn những đợt khủng hoảng nội bộ mà chúng ta đã trải qua không ít thì nhiều ở khắp mọi nơi? Những ngờ vực, hoài nghi, sai lệch trong hàng ngũ chúng ta? Đó chỉ là dấu hiệu rằng chúng ta đang lớn mạnh, chứ chẳng phải gì khác.

Trong mười năm qua, liền sau sự sụp đổ tất yếu của chế độ dân chủ tư sản, các tầng lớp xã hội mới đã từng chút một được chuyển giao hoàn toàn về phía chúng ta, chủ yếu là tiểu tư sản và những nhà tư tưởng của lớp người này, ấy là các trí thức.



Nhưng các yếu tố này, bị đẩy về phía chúng ta do sự bần cùng về xã hội, chính trị và trí thức dưới điều kiện hiện tại, lại mang theo mình một cách nghĩ hoàn toàn xa lạ với chúng ta, một khái niệm khác về mục tiêu và các phương pháp đấu tranh của chủ nghĩa xã hội. Trước tiên, họ phải được *nâng lên bằng giáo dục* để đạt tới quan điểm của giai cấp vô sản. Họ cần được *phụ thuộc, đồng hóa* vào chủ nghĩa xã hội vô sản.

Thực tế là điều này không thể xảy ra mà không gây xích mích nghiêm trọng, mất mát lực lượng và khủng hoảng dữ dội. Nhưng những biến động này chỉ là *chi phí ảo* cho việc phát triển sức mạnh của ta; đó là những hiện tượng đi kèm của sự tăng trưởng, và là việc không thể tránh khỏi, theo quan điểm về tiến trình lịch sử của chúng ta.

Nước Pháp từng là một vùng đất cổ điển, môi trường thực nghiệm của các phương pháp cách mạng cũ, của xung kích và chiến lũy.



Nước Pháp hôm nay lại là môi trường thực nghiệm của cái gọi là “phương pháp thực tiễn” của chủ nghĩa xã hội, nó đề xuất rằng sẽ không phá hủy xã hội tư bản mà thâm nhập vào nó, hòa trộn với nó trong một thể hỗn hợp.

Nhưng Pháp - nhờ đất nước này mà ta có một cuộc biểu tình quốc tế đòi ngày làm việc 8 tiếng, một ý tưởng thực tiễn nhất đồng thời lại cách mạng nhất - nước Pháp xã hội chủ nghĩa sẽ lại trỗi dậy từ cơn biến động này và giành chiến thắng.

Các đồng chí, hôm nay các đồng chí đang dự một trận chiến khó khăn; các đồng chí đang ở ngay tại những đôn lũy khốc liệt nhất, để bảo vệ nền tảng của sự giải phóng giai cấp vô sản: đó là đấu tranh giai cấp. Chính để nhân danh và vì lợi ích của tất cả - của nền dân chủ xã hội chủ nghĩa quốc tế - mà các đồng chí đã bảo vệ tương lai của chủ nghĩa xã hội ở Pháp. Những ai biết về quá khứ và lịch sử của Đảng Công nhân Pháp, biết về lòng tận tụy của những chiến sĩ tiên phong, đều hiểu rằng các đồng chí sẽ làm nhiệm vụ của mình - như đã làm từ trước đến nay - cho đến khi kết thúc và chiến thắng!

Salut et fraternité
Rosa Luxemburg

¹Tóm tắt các hoạt động của Đảng công nhân Pháp đến năm 1901:

Vào cuối tháng mười 1879, một đại hội công nhân được tổ chức ở Marseille. Đại hội này đã thông qua nghị quyết về việc thành lập Đảng công nhân Pháp. Tháng năm 1880, Jules Guesde, lãnh tụ những người xã hội chủ nghĩa Pháp đã sang London. Ở đây, tại căn nhà của Engels, ngoài chủ nhân còn có Karl Max, Guesde và Lafargue (con rể của Marx). Họ thảo ra bản cương lĩnh của chính đảng mới. Marx viết phần mở đầu bản cương lĩnh này.

Năm 1880, Đại hội thành lập Đảng công nhân được tổ chức tại Le Havre. Sau cuộc đấu tranh lâu dài của Guesde và Lafargue chống lại bọn cơ hội chủ nghĩa, đại hội đã thông qua bản cương lĩnh do hai người thảo ra.

Năm 1891, quân đội chính phủ đã đàn áp dã man cuộc đấu tranh hòa bình vào ngày mùng 1 tháng năm tại Fermi. Bọn chúng nổ súng bắn vào các chị phụ nữ trẻ tay không có vũ khí và các cháu bé 11 tuổi vừa cầm hoa vừa ca hát và theo truyền thống, định trồng “cây mùng 1 tháng Năm” rồi cùng nhau nhảy múa vui vẻ quanh cây này. Chín người thiệt mạng và 30 người bị trọng thương. Trong số những người bị giết hại có các cô gái đang độ 17 – 20, các cháu bé 11 tuổi và các nam thanh niên chưa đầy 20 tuổi.

Vụ tàn sát những người dân vô tội đã làm cho quần chúng vô cùng căm giận. Hoảng sợ nhân dân, chính phủ định đổ vấy cho những người xã hội chủ nghĩa Mélin, một nhà hoạt động tích cực của tổ chức Đảng ở địa phương và Lafargue, trong thời gian chuẩn bị tuần hành đã đọc diễn văn tại nhiều nơi trong vùng đó – là những vật hy sinh của chúng. Chúng kết án hai người vào tội xúi giục ám sát và cướp bóc. Bọn nhân chứng giả không từ một thủ đoạn tội lỗi nào và nhân danh hai người bịa ra những bài diễn văn mà họ không hề bao giờ đọc cả.

Vụ án Lafargue và Mélin trở thành một sự kiện chính trị lớn, thu hút sự chú ý của xã hội. Tại phiên tòa, Lafargue đọc một bài tự biện hộ nhằm mục đích trình bày những nguyên lý của chủ nghĩa xã hội khoa học. Tòa kết án Lafargue một năm tù giam. Bản án đã làm cho mọi người rất công phẫn....

Nguồn : Những người con gái của Marx – O.B. Vorobieva và I.M. Xenennikova.